

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל דוד אלגרבלי ז"ל

בן שמחה ושמעון

נולד במרוקו

בתאריך י"ד בתמוז תש"ז, 2/7/1947

התגייס באוגוסט 1966

שרת בחטיבת גולני

נפל בקרב

בתאריך י"ד באייר תשכ"ט, 2/5/1969

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 3 שורה: 7 קבר: 2

בן 22 בנפלו

קורות חיים

בן סימון ושמחה. נולד ביום י"ד בתמוז תש"ז (2.7.1947) בנתיפה שבמרוקו. הוא התחיל ללמוד ב"חדר" והמשיך את לימודיו בבית הספר היהודי אשר הקים השלטון הצרפתי במקום. הוא עלה לישראל עם משפחתו בשנת 1956. בארץ למד שנתיים בבית הספר היסודי בעמינדב (מושב בפרוזדור ירושלים). לאחר שעברה המשפחה לגור בבית שאן, המשיך בלימודיו בבית הספר היסודי שם. הוא נתחבב מאוד על מוריו, אשר העריכו את רצונו לתפוש את מקומו בין שאר חבריו לספסל הלימודים. מוריו סייעו לו להתקדם ולהגיע ל"ישיבה" בכפר גנים שבפתח תקוה. הוא נמנה שם עם מניין התלמידים הראשון. ארבע שנים עברו עליו בישיבה ולאחר שעמד בבחינות הבגרות היה ראשון הבוגרים אשר גויס לצה"ל. בני משפחתו וכל קרוביו ומכריו תלו בו תקוות רבות, אולם בא הקץ לתקוותיהם.

הוא גויס לצה"ל במחצית אוגוסט 1966. ביום י"ד באייר תשכ"ט (2.5.1969) נפל, יחד עם מפקדו, בהתקפת מרצחים על העמדה אשר בה נמצאו. הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מוריו, חבריו ב"ישיבה", מפקדיו ורעיו לנשק, אשר הספידוהו, ציינו כולם את דרכיו הנעלות ביחסים שבין אדם למקום ובין אדם לחברו. דוד הצטיין במקוריות, ביושר ובכוח רצון כביר. בשעה שקיבל על עצמו משימה כלשהי, עיונית, או מעשית, היה עומד בה ביסודיות רבה ובהתמדה. במכתב תנחומים של מפקד היחידה וחייליה למשפחתו כתב המפקד, בין שאר דבריו: "הכרתי את דוד בהיותו חובש קרבי. החיילים אהבו להיות במחיצתו. תמיד היה עזר כנגדם. עודד אותם במלה טובה וטיפל בהם. היה מסור תמיד לעבודתו והקדיש לה אף מזמנו הפרטי, עד שעות מאוחרות בלילה. מפקדיו תמיד נתנו בו אמון מלא ועבודתו התבצעה בדיוקנות, ביעילות ובאחריות אין קץ. בייחוד זכורה לנו אמונתו באל ללא סייג. בכל דרכיו נהג לשים את מבטחו באל".

בחוברת לזכרו ולדמותו שהופיעה לאחר נפילתו, מסופר ברשימה אחת כי בחיי הצבא עלה דוד ונתעלה ברוחניות ויראת שמים. בתכונותיו המיוחדות השתמש להתעלות מן החיים האפורים של יחידת שדה שפעלה בתנאים מפרכים. באותה רשימה מציין הכותב את ענוותנותו של דוד ואת היותו צדיק תמים. ברשימה אחרת אודותיו הדגיש המחבר כי דוד היה לוחם למען האמת בקנאות. תום ויושר היו טבועים בנשמתו והוא הלך לפיהם עד יומו האחרון. אלה הביאו אותו לידי אותה גבורה נפשית עילאית שהתבטאה בכל התחומים.

אלגרבלי דוד בן סימון ושמה. נולד ביום י"ד בתמוז תש"ז (2.7.1947) בנתיפה שבמרוקו. עלה לארץ בשנת 1956. סיים את לימודיו היסודיים בבית שאן, ואת לימודיו התיכוניים כשייבה בכפר גנים ליד פתח תקוה. נפל בהתקפת מרצחים על עמדתו ביום י"ד באייר תשכ"ט (2.5.1969).

ב"ה

ח' בסיון תשכ"ז

...לאחר הניצחון המזהיר של צה"ל על אויביו וקמיו הגיע הזמן להודות ולהלל לה', לקדש שמו ברבים על הניסים והגבורות, שאירעו תוך הרגעים של הקרב והלחימה. לאחר שחרורה של ירושלים והגדה המערבית נקווה, שיבנה ביהמ"ק במהרה בימינו. שאלתי היא איך יהיו נראים פני המדינה לעת שכזאת מבחינה דתית ורוחנית.

ט"ז בסיון תשכ"ז

...אסון גדול הוא לשכוח את ימי המערכה, את הקרבנות שנפלו והקריבו נפשם לשלום העם והארץ.
מה עלול להשכיח אותם? עלולים להשכיח אותם הניצחון והשמחה, כשומרי מצוות, לא נשכח את ימי המערכה על אף שתמו, ונמהל אותם ימי השמחה בקצת עצבות ולשפלות הרוח.

אין לשכוח, שהניצחון היה בדרך לא־טבעית, והיו הרבה ניסים גלויים אצל החייל הלוחם, שפגש במ בכל רגע, בין ירייה לירייה, כאשר ניצל מכדור, ששרק קרוב לאוזניו. האזרח, שלא הרגיש את הרגעים הקשים, ידע זאת כי החייל, למרות שנלחם בעוז רוחו, עדיין תלוי בחסדי־שמים, ועל כן התפלל לשלומו. אני מתאר לעצמי שכך היה: אנחנו נלחמנו בנשק ובחומר, ואתם נלחמתם ברוח ובתקווה לעזרת שמים וחסדי־מרום. לאור זה לא נטעה ונחשוב, שכוחנו ועוצם ידינו עשו לנו את החיל הזה, למרות שכך היה חושב כל ברי־דעת, שהרי מוכח לעינינו, שרבים נפלו למען הגנת המולדת.

ניסים גלויים אלה יקרבו את לבבנו לחזור בתשובה, שאכן, לא רחוקה הישועה והגאולה העתידה לבוא. ואם נפתח פתח לכך, הרי שיימשך הדבר עד הסוף.

אין אנחנו צריכים לפחד למשמע האיומים של "המך" הרשע, שעדיין לא הגיע לאבק רגליו של סבו פרעה, שכבר הודה שהוא ועמו הרשעים וה' הצדיק, למרות שה' חיזק את לבבו והקשה את ערפו. יום יבוא ונאצר ישבר ויכיר בעובדה,

שעם ישראל לא יטוש את ארצו לא במחיר כסף ולא במחיר דם בניו.

ה"ניטרליות", שכמוה כבגידה מצד צרפת, והעמדה, שנוקטת ארצות-הברית כלפי המצב הביטחוני במזרח-התיכון, ואומרות דרשני. ההתנכרות מצד מעצמות, ואומרת, שה' מביא את חסדו לעם ישראל בשלמות, ועזרתו של ה' לא תהיה שותפת לבשר-ודם, כדברי הנביא, שמצרים לא תושיע אותנו בהיותה קנה רצון.

הפסוק "מצפון תפתח הרעה" התגשם, אך האחדות של עם ישראל והתקווה בבוראו נתגלתה לאור הנסיבות, ומשום כך גם התקיים הניצחון שלנו על אויבינו.

"כי מציון תצא תורה" – עוד ידרש עניין זה, שמקצתו הוכר כבר ע"י יהדות התפוצות. הניצחון של עם ישראל הוכיח ליהדות הגולה, שאכן נר ישראל לא כבה, והוא ממשיך את קיומו ומאיד מציון.

"כל דודי דופק" – התחיל מבצבץ ועולה, בני-ישראל הנרדפים התחילו להאמין, שבארצות האויב לא תהיה להם הצלחה, והמקלט היחיד המסוגל לקלוט אותם ולשמור עליהם הוא אך ורק בארץ-הקודש. לאחר הניצחון התחזקה בהם האמונה, שצריכים לחזור לארץ.

והנה בזמנים האחרונים התעוררו תושבי עדן, ואגב הרדיפות באו ועלו לארץ.

היהודים בלוב, שנרדפו אף הם בארץ בנכר, התחילו לחשוב בכיוון הנכון לעבר ארץ-הקודש. בעצם הניצחון נתרחה הארץ. ואם הארץ גדלה, אסור לנו לעזוב אותה פן תרבה עליה חייט-השדה. משום כך, צריכים היהודים לנהור גלים-גלים לארץ, כדי להוכיח, שאכן שלנו היא.

ההתיישבות מוכיחה את השייכות, כדרך שמסביר הרב סולוביצ'יק. שאם יהדות ארצות-הברית הייתה עולה ומיישבת את הנגב, אזי לא היו עוררים עליו, והיה בחזקתנו עליו כמו חזקת קרקע המועילה. אם היהדות אינה עולה, פחות היא מגישה תרומות העוזרות להבטחת קיומנו, והמוכיחות את קשרינו אתם. אין אנו נרדפים לשניים, ובשעת הצרה אנו כבר מלוכדים ומגובשים – "גוי אחד בארץ". הרוח ההתנדבותית פעמה אצל עם ישראל בתפוצות, הרוצים לבוא ולהגן על המולדת, מוכיחה שאין עם-ישראל הפקר, ולא ארצו עזובה, אלא יש לה בעלים הדורשים את שלומה וקיומם בה.

ג' בתמוז תשכ"ז

...מה פירוש הדבר – אין אנו מוכנים עדיין להשליט במדינה מצוות, ואע"פ שהבעיות תפתרנה, עדיין לא תהיה המדינה מוכנה לבניין המקדש ולהקרבת קרבנות, ומשום כך עלינו לחכות לגאולה.

אם נחכה לגאולה, אני חושב, שהגאולה לא תבוא. אם נדבר על הגאולה האמיתית, הנה יש בידינו עתה ירושלים, ונניח שהבעיות תפתרנה, במה עוד נהיה תלויים? מדוע נשלים עם הנהגה חילונית של המדינה, בעוד שהמשקל של אנשים דתיים אינו פחות מאשר זה של החילוניים.

אנו נפתור בעיות אלה, כי לנו נוגע הדבר, ולנו הוא חשוב יותר.

אני חושב, שכדי להקריב קרבנות אין צריכים לחכות לגאולה, לגאולה אמיתית. הגאולה האמיתית תבוא כדי

להחזיר את האנושות בכלל למצב הרוחני השלם.

אנו צריכים במעשים להחיש את הגאולה, אעפ"י שזה כרוך בקשיים, הגאולה לא תבוא מאליה. הרבה תלוי בנו.

איך נדבר על הצעדים הבאים ועל הדברים הרחוקים, כל עוד איננו שלמים עם עצמנו, ומה עוד שאיננו יכולים לשמור על המקומות הקדושים מבחינת קדושת המקום? איך ניגש לבנות את ביהמ"ק ונדבר עם אנשים שאינם מבינים אותנו? אנשים הרומסים את קדושת השבת ודווקא במקום הראוי לקדושה. עורכים טיולים ובלויים במקומות קדושים.

לא נוכל לחשוב על בעיות חמורות יותר, כל עוד בעיות קלות אינן זוכות לבוא על פתרון.

בכל פתח זה של גאולה מה טיבו? פתח זה של ישועה מה מבשר? מדוע זכינו בכוח הפיסי לכבוש את המקום? האם הדור לא זכאי? נוצרת כאן תסבוכת, שקשה לפתרה, פקעת, שקשה להתירה. מה התועלת בכך שגאלנו את ירושלים, ואין אנו עומדים במבחן הרוחני, ואין אנו מוכיחים, שאכן מגיע לנו להחזיק בה?

א' בחשוון תשכ"ט

...לצערי, איני בהתכתבות עם אף אחד מהחברים לכיתה, ואני מקווה שלקראת הסיום נוכל לשוב ולהיפגש ולהכיר אלו את אלו, נוכל לקחת כתובות על-זמנת לשמור על קשר בינינו. את החוברות "בית-יעקב", ששלחת לי, קיבלתי ושמחתי לקרוא בהן בעיון כל קטע וכל משפט. לא פסחתי אף לא על שורה מן השורות, אבל עליו לציין, שהחוברת "בית-יעקב" לא ענתה על ציפיותיי במיוחד; לא בחומר המספר על האדמו"רים על החסידות וכל הקשור בהווה חייהם.

רוב החומר הוא על אודות ההווי החסידי, ומנהיגותם של האדמו"רים ופועלם.

ואילו דבר תמוה מאוד הוא, שלא נזכרים כלל אף לא כלאחר-יד מעט סיפורים דתיים של מנהיגים ורבנים גדולים בני-יהדות ספרד.

אין לי שום טענות על תוכן החומר שהוגש, עריכתו ואיכותו הרבה.

על חודש אלול אין לי הרבה מה לספר, מפני שלא היה מה שמאפיין את החודש הזה במקומות אחרים, בהם יש אפשרות של לימוד ויצירת אווירה רוחנית שלפני הימים הנוראים. אף לא היה מסע התעוררות של הימים הנוראים, משום שהיינו פזורים, ולא הגיע אלינו הרב הפיקודי, שערך מסעות בכל אתר ואתר.

למרות הכל, השתדלתי לאמר סליחות, ככל שעמד הזמן לרשותי לפני התפילות, וכן השתדלתי שלא להסיח דעתי שהימים ימי חשבון-הנפש והתרוממות הרוח לקראת ראש-השנה ויום-הכיפורים. את אוירת החגים השתדלתי להעביר כמו שכתוב בספר שולחן ערוך.

את ראש-השנה, שהוא יום-הדין, ביקשתי לעבור בקרבת בית-הכנסת, כדי שאוכל לשמוע קריאת-התורה תקיעת-שופר וכן תפילת סדר תשליך. ואכן נעניתי, שאוכל לעזוב את המשלט, כדי שאוכל לבוא למקום שיש ספר-תורה.

הרבנות הראשית דאגה להביא בחורי-ישיבה מגויסים

במשלטים באישם ברמת הגולן. את צום יום-כיפור ביליתי
בבית-הכנסת, עם כל סדר התפילות וכל הנוהג המקובל וזה
עבר בסדר.

הייתי רוצה לקבל הזמנה בכתב על מועד הכינוס של
הכיתה, כדי שאוכל לפיו לבקש חופשה, שתאפשר את
השתתפותי ביחד עם כל החברים.

ד"ש חם ממני וממשפחתי המתגעגעים
לראותך

למטרה נעלה כזאת. היו מהם אתנו שלושה בחורי-ישיבה,
שגרמו לאווירה קדושה ולהתרוממות-הרוח. זה אומר,
תפילות ושירה חגיגית, את חג הסוכות הראשון זכיתי
לבלות בבית בחיק המשפחה. כשלמחרת חזרתי לבסיס,
שבו המשכתי את האכילה בסוכה, שנבנתה ע"י מש"ק הדת
בבסיס, שדאג שנוכל גם כן לברך על לולב ואתרוג וכל
הקשור בזה.
בחג השני, שמיני עצרת, לא התפללתי במניין, כי הייתי